

Preek voor 13 augustus 2010, afsluiting Internationaal Oud-Katholiekencongres Zürich

Lezingen:

Jesaja 55, 8-12

Filippenzen 4, 4-7

Johannes 15, 5a-b, 7-11

Bisschop Dr. Dick Schoon

Met deze kerkdienst loopt het 30ste Oud-Katholiekencongres ten einde. De voorzitter van het Congres heeft aan het einde van het slotforum iedereen al bedankt – en we kunnen ons op deze plaats bij die dank aansluiten, want ze hebben een fantastische klus geklaard. Het programma *van tevoren* samenstellen, dat is één ding. Daar heb je creativiteit en inlevingsvermogen voor nodig, je moet je verplaatsen in de situatie van al die mensen die met bepaalde verwachtingen hierheen komen. *Tijdens het Congres* moet de organisatie erop toezien, dat alles goed verloopt. Iedereen moet op tijd weten waar hij of zij moet zijn, en er zal ook heus wel geïmproviseerd zijn – want er gebeuren altijd onvoorziene dingen. En dan *na het Congres*? Dan wordt er geëvalueerd – is alles verlopen zoals we gehoopt hadden, zijn de deelnemers met een nieuwe toerusting naar huis gegaan om de komende vier jaar door te komen? Als wij straks onder de zegen van de Allerhoogste deze kerk verlaten, dan doen we dat met nieuwe moed, met frisse ideeën en met nieuwe toegerusting voor onze thuissituatie.

Toerusting, daar gaat het ook in de Schriftlezingen die we hoorden. Want als Jesaja spreekt over Gods wegen die niet de wegen van mensen zijn, en Gods gedachten die niet onze gedachten zijn – is dat dan niet om zijn volk in de ballingschap te bemoedigen en toe te rusten? Dat prachtige beeld, van de regen die van de hemel neerdaalt en daarheen pas terugkeert als het gedaan heeft, waartoe het dient – namelijk om de aarde te drenken en vruchtbaar te maken – dan is de verzekering aan ons, dat datgene waartoe God ons vanuit zijn hemelse heerlijkheid heeft geroepen, ook tot voltooiing zal komen. Gods volk is toegerust om in dat vertrouwen op weg te gaan. Wég uit de ballingschap, óp weg naar het nieuwe Jerusalem, de stad van vrede. Waarmee rust God zijn volk toe? Met het woord van de profeet. Een profeet is iemand die Gods woord spreekt en daardoor een toekomst openbaart, die wij niet voor mogelijk hadden gehouden. Waar wij denken: het loopt allemaal op niets uit, wat maakt het uit wat we doen, al onze moeite is een druppel op een gloeiende plaat van de onoverzienbare hoeveelheid ellende in de wereld – daar gaat Gods plan door, daar zet het zijn volk op weg om hoop en vreugde in deze wereld hoog te houden.

Er wordt in de Bijbel – anders dan je misschien zou denken – flink gelachen. Degene die dat het eerste doet omdat ze déze vreugde ervaart, is de aartsmoeder Sara. Zij krijgt op haar oude dag in haar tent te horen, dat zij zwanger zal worden van een kind op wie ze niet meer had durven hopen. Zijn naam zal luiden 'Izaak', dat betekent: 'Hij lacht'. Als mensen lachen in Tenach, is dat omdat zich van Godswege een toekomst openbaart, die menselijkerwijs gesproken

onmogelijk was. Zo zingt vele generaties later Maria haar loflied: 'Mijn ziel maakt groot de Heer, mijn geest verheugt zich over God, mijn redder.' Een kind wordt haar geboren, een kind wordt óns geboren: toekomst is er van Godswege.

Ook de woorden van de apostel Paulus zijn beoeld om de gemeente van Filiipi toe te rusten. Aan het einde van zijn hartelijke brief aan de christenen aldaar, vat hij zijn boodschap samen in: 'Verheugt jullie in de Heer, altijd!' En omdat het blijkbaar niet zo vanzelfsprekend is om die vreugde vast te houden, zegt hij het nóg een keer: 'Nogmaals, ik zeg jullie: verheugt jullie!' En wat maakt het dan zo moeilijk? Dat zijn nu net die bezorgheid, die ons zo terneer kan drukken. Waarover maken wij ons zorgen? In ons persoonlijke leven misschien om onze gezondheid of hoe het moet met onze kinderen en kleinkinderen. Of misschien maakt u zich zorgen om de economie, die in een crisis verkeert waarvan het einde nog lang niet in zicht is. Hoe moet dat met onze banen, met de werkgelegenheid, met financiële samenwerking van noord en zuid in Europa? En misschien maken we ons ook zorgen om de kerk. Slagen we erin om onze kinderen de boodschap die ons zelf zo blij maakt, door te geven? Treden er genoeg nieuwe mensen toen om de zaak draaiend te houden? Over al dat soort zorgen zegt Paulus, dat we die biddend en smekend aan God moeten voorleggen. En als we dat doen, als we werkelijk onze zorgen delen, dan zullen we ook een vreugde ervaren die alle verstand te boven gaat.

Straks zijn we allemaal weer op onze plek. En de Congresorganisatie hoopt natuurlijk, dat de ervaringen die u hier hebt opgedaan u rijker hebben gemaakt, u moed hebben gegeven om er weer tegenaan te kunnen. Het is de liefde die God voor ons heeft, die als een sapstroom vanuit de wijnstok door de ranken gaat en die vrucht geeft. Die liefde is niet de goedkope soort die we uit de dagelijkse televisieseries kennen, maar de liefde die Jezus ons heeft voorgeleefd. Hij zag mensen aan, elke mens die op zijn pad kwam. Hij zag hun zorgen en nam die weg. Hoe? Altijd door te wijzen op Gods koninkrijk. Dat koninkrijk is niet een toestand die ver weg is, na onze dood of ooit ergens ver in de toekomst. Gods koninkrijk is daar, waar mensen opstaan uit de dood, wegtrekken uit wat hen klein en bang maakt, met vertrouwen de toekomst tegemoet zien. Gods koninkrijk is daar, waar zijn naam – Ik ben er voor jou – werkelijkheid wordt en mensen nieuwe moed opdoen.

Zo trekken wij straks van hier weg. In dankbaarheid om alles wat we hebben meegemaakt, de ontmoetingen die we hebben gehad en de verrijkende ervaringen die we in die ontmoetingen hebben opgedaan. Laten we God danken, elke dag van ons leven en ons verheugen voor zijn aangezicht. Hij is het die ons in het bestaan heeft geroepen en hij is het die ons bewaart, totdat ooit zijn koninkrijk, dat in de verkondiging van Jezus is begonnen, voltooid zal in een nieuwe hemel en een nieuwe aarde.

Amen.